

[Albrechtsen]

limningen, bryder sammen og opløses. Så ville arbejderne og den brede befolkning i Europa da i hvert fald have ét problem mindre at kæmpe imod, og vi ville stå stærkere over for kapitalen og konservatismen.

Det, der er brug for nu, er f.eks. et internationalt fagligt samarbejde om at gennemføre 35 timers arbejdsuge med fuld lønkompen- sation. Her er de vesttyske arbejdere gået i spidsen med kæmpestrejker. Det, der er brug for, er samarbejde mellem fredsbevæ- gelserne i hele Europa, ikke-voldelige aktio- ner mod raketterne og baserne i alle lande, en europæisk folkestrejke mod raketvanvid- det. Det er den form for internationalt sam- arbejde, der er brug for, og det kan kun gen- nemføres på trods af EF.

Europas stærke konservative kræfter ser naturligvis helt anderledes på disse ting. For dem er løsningen, at EF skal reddes gennem yderligere integration, gennem svækkelse af varetøret, styrkelse af EF-Parlamentet, øge- de indtægter til EF-bureaukratiet, udvidelse af EFs ansvarsområde til at omfatte kultur- politik, sikkerhedspolitik osv., kort sagt gen- nem et målbevidst arbejde frem mod en eu- ropæisk politisk union, og de konservative kræfter i Europa bruger naturligvis EF-Parla- mentsvalget til for fuld damp at agitere for disse planer. Derfor er det også vigtigt med debatten i dag. Kampen om EFs fremtid ser ud til at nærme sig et afgørende punkt. F.eks. har Frankrigs præsident gennem sine utvetydige og voldsomme udtalelser til fordel for unionen bragt dette skisma nærmere.

Derfor nærmer det tidspunkt sig også, da det danske socialdemokratis standpunkt i denne sag nødvendigvis må tages op til re- vision. Socialdemokratiet er i klemme. Partiet har ført Danmark ind i EF på et umuligt grundlag, som ikke i længden lader sig opretholde. Socialdemokratiet må gøre op med sig selv, om man vil dukke nakken og fortsat afmægtigt se til, mens tingene skrider. Uden- rigspolitik hører ikke hjemme i EF, skrev hr. Ivar Nørgaard i 1972. Siden da har man med socialdemokratiets godkendelse opbygget EPS-samarbejdet, og skellet mellem EPS og EF bliver mindre og mindre. EF-Kommissio- nens deltagelse i EPS-møderne er et klart udtryk for dette.

Med den såkaldte højtidelige erklæring om den europæiske union, Stuttgarterklæringen fra 1983, proklamerede EF-Kommissionen,

at opbygningen af en fælles EF-våbenpro- duktion og -forskning er uundgåelig, og man henviste til, at EPS-samarbejdet nu ikke ale- ne må beskæftige sig med de politiske, men også med de økonomiske sider af sikkerheds- politikken. Man ønsker at opbygge en fælles våbenindustri for derigennem at styrke EF i konkurrencen med Japan og USA, men også for på længere sigt at opbygge et våbentek- nologisk grundlag for et direkte militært samarbejde. Det ville i hvert fald blive resul- tatet af det.

Hvor længe kan socialdemokratiet blive ved med at stå model til denne udvikling?

Et andet spørgsmål er, hvor længe social- demokratiet vil være med til at hælde stadig flere penge i EFs bundløse kar. EFs udgifter vokser og vokser. Især er det galt med land- brugspolitikken. Hertil kommer Storbritanni- ens krav om særlige ydelser, udgifterne ved at udvide EF med Spanien og Portugal, den fortsatte udvidelse af de ikke-obligatoriske udgifter osv. Faktisk er EFs landbrugspolitik en skandale. Systemet fører til kunstigt høje priser, hvilket rammer forbrugerne hårdt. Dertil kommer de vældige overskudslagre og som det allermest skandaløse den omfattende ødelæggelse af fødevarer. 29 mia kr. om året har Det ny Notat beregnet at EFs madsvineri koster. I en verden, der sulter, ophobes væld- ige bjerge af mad. Mad opkøbes til høje priser og ødelægges eller omdannes til brug for f.eks. pelsdyrfarme. Sunde malkekøer pandes ned. Det er forbrugerne og skatte- yderne, der betaler for denne skandale, mens kun en ret beskeden kreds af storproducenter har fordele ved denne politik.

De danske skatteydere kommer på en me- get direkte måde til at mærke EFs økonomi- ske krise. Den finansielle krise fører meget snart med dansk accept til forhøjelse af momsloftet fra 1,0 pct. til i første omgang 1,4 pct., dernæst 1,6 pct. Jeg tror ikke, det stand- ser derved. Inden vi ser os om, ryger loftet op på 2 pct., for EFs fortvivlede økonomi kan ganske enkelt ikke hange sammen. Over 1 mia kr., på længere sigt formentlig snarere 2 mia kr., ekstra at betale for de danske skat- teydere. Hertil kommer så, at Danmark vil godkende forskudsindbetaling af moms, som man kalder det. Der er i realiteten tale om et dansk statslån til EF. Jeg har hørt nævnt et tal på omkring 400 mill. kr., penge, som de danske skatteydere naturligvis selv i sidste